

K. A. Puhtashashi

ONNETTOMAT

YKSINÄYTÖKSINEN NÄYTELMÄ

KUSTANTAJA
TAMPEREEN TYÖVÄEN SANOMALEHTI O. Y.

ONNETTOMAT

YKSINÄYTÖKSINEN NÄYTELMÄ

KIRJOITTI

K. A. PUHDASKOSKI

KUSTANTAJA

TAMPEREEN TYÖVÄEN SANOMALEHTI O. Y.

HENKILÖT:

Aino

Kalle

Liisa

Rouva Karila

Painettu 1921

Työväen Kirjapainossa Tampereella

NÄYTTÄMÖ:

Yksinkertaisesti sisustettu huone. Perällä akkuna, vasemmalla ovi, keskilattialla keinutuoli. Esiripun kohotessa istuu *Liisa* oikealla ommellen ja *rva Karila* lähellä häntä.

ROUVA KARILA.

No, niin minä sen ennustin lopulta käyvänkin.

LIISA.

Samaa minäkin epäilin. — Sillätapaa sitä sitten eletään —!

RVA KARILA.

Niin, niin! Sillätapaa. Mutta kuules, *Liisa*, otetaan siitä asiasta täysi varmuus vielä tänä iltana; varma se kyllä onkin, vaan voidaan ainakin *Kallea* kiusotella. Hänenkin sellainen hurskasnaama ja porsas on perältäkin.

LIISA.

Porsas hän on! Minä olen poikaa jo kauan epäillen katsellut. — Jaa, kiusotella täytyy, niin totisesti täytyykin. Että kuinkas sille *Kallelle* sanoisi?

RVA KARILA.

Ota sinä hyvin vakava ilme kasvoillesi ja sitte noin tokase

yht'äkkiä, että mitäs sinä poika oikein olet tehnyt. Nähdään, miten hän ällistyy.

LIISA.

Aino on tietysti hänelle kertonut asian; muille ei tosin ole tunnustanut, vaikka kyllähän tuo huomataan.

RVA KARILA.

Niin, onhan tytön jo hampaitakin särkenyt ja sitte noin —

Ulkoa kuuluu kolinaa.

Ttst! Joku tulee.

LIISA.

Se on hän, Kalle, joka tulee.

Muuttaen puheenaihetta:

Että perjantainako te sitte pyykille menette?

RVA KARILA.

Perjantaina, niin. Tulee tästä kylmät ilmatkin ja sitte noin —

KALLE

tulee; istuutuu keinutuoliin otettuaan kirjan, jota alkaa lukea, — huoahtaa.

Hohoi!

LIISA.

Mitäs poika huokailee?

Äänettömyys.

Jättikö kulta?

RVA KARILA.

Jättikö kulta, ottiko toisen?

KALLE.

Älkää löpiskö! Ei ole sellaista ollutkaan.

LIISA

nauraa hikattaa.

Vai ei —. Mikäs se on sitte olevinaan Aino-neito?

KALLE.

Mikähän lienee —.

Katsoen kelloaan.

Mutta — jaa —

LIISA.

Joko pian tulee?

KALLE.

Että kuka?

LIISA.

Hei, se Aino-neito!

KALLE

naurahtaa.

Katos tuota pakanaa — ! Niin, piakkoin tytön tulla pitäisi. Vaan ettekö voisi antaa minun rauhassa lukea?

LIISA.

Lue, lue sinä vaan rauhassa.

Rouva Karilalle.

Niin, kylmät tästä pian tulevat.

RVA KARILA.

Syyskuu on jo loppumassa. Ja kun tulee meilläkin muutto taasen ja sitte noin —

LIISA.

Muutto! Tuleeko teillä asunnon muutto taasen?

RVA KARILA.

Taasenko! Jopahan me olemme nykyisessä paikassa asuneet kaksi vuotta.

LIISA.

Jaa, onko siitä jo kaksi vuotta kulunut?

Itsekseen.

Tuo nyt muka on sitte pitkä aika olevinaan!

RVA KARILA.

Ne ovat hieman kylmät ne huoneet ja sitte noin —

Vaikenee hetkisen.

Mieskin tuumaili, että paras on muuttaa.

LIISA.

Niin, ja mitäs siinä on muuta kuin muuttaa.

Kuiskaten.

Sanonko ma — ?

RVA KARILA

kuiskaten.

Sano vaan, että nähdään.

LIISA
totisena.

Mutta Kalle, kuules.

KALLE
välinpitämättömästi.

No mitä?

LIISA.
Kuules, mitä sinä oikein olet tehnyt!? Että poika-aal!

KALLE
vilkkaammin.

Tehnyt, mitä tehnyt?

LIISA.
Niin, että mitä sinä oikein olet tehnyt?!

KALLE.
Tehnyt ja kenelle?
Äkäsesti.

Mitä se on sellainen puhe!

LIISA.
No, no. Älä kiukustu. Sille vaan mitä olet tehnyt Aino-
neidolle?

KALLE.
Mitä tämä ilveily oikeastaan on? En tiedä hänelle mitään
erityistä tehneeni.

RVA KARILA

nauraa.

Hi, hi, hi! Ei tiedä mitään tehneensä ja mekin jo varsin hyvin tiedämme! Hi, hi, hi!

LIISA.

Luuleeko Kallekin, ettei meillä huomata. Yhym! Aino-neito on viime ainoina huomattavasti lihonut.

RVA KARILA.

Ja laihtunut myös! Hi, hi, hi!

KALLE

nousee seisomaan.

Suunne kiinni, hävyttömät! Kyllä minä käsitän. Tarkoitatteko, että minä olen se syntipukki —?

LIISA.

Niin, no, eiköhän. — Te olette olleet jo seuraa parisen vuotta, niin että luonnollisesti.

RVA KARILA.

Ja sitte noin —.

KALLE.

Tosiaanko te kehtaatte minua epäillä! Ja oletteko varmat Ainon asioista?

LIISA.

Täydellisesti varmat, sillä merkit näkyvät, kuten sanomme.

KALLE.

Onko se todellakin niin. Ajattelinkin sitä äsken —

Keskeyttää. Itsekseen.

Mutta noille kielilakkareille en kerro mitään. Otan itse jutusta selon.

Kävelee lattialla.

LIISA.

Sillätapaa se sitten käy.

RVA KARILA.

Niin, niin käy. — Mutta jos minäkin tästä lähden.

Nousee.

Etkö sinäkin luvannut lähteä, Liisa.

LIISA.

Minä lähden vasta myöhemmällä.

Kuiskaten rva K:lle.

Täytyy jäädä sitä neitiä tarkastelemaan.

RVA KARILA.

Siis hyvää yötä.

Poistuu.

LIISA

ruveten ompelemaan.

En minä olisi uskonut sinun läheskään niin pitkälle menevän. Parempaa luulin.

KALLE

kiihtyneenä.

Lopeta! Sinä menet hävyttömyyksiin katsomatta, onko

siihen syytä. Tiedä, että olet minulle vain tavallinen tuttava, et enempää.

Jos nuori ja elämänhaluinen mies voi seurustella vuosikausia yhtä siivosti naisen kanssa, kuin minä, niin onpa totisesti hän palkinnon ansainnut! — Minä en ole Ainon asioissa mitään huomannut. Saattavat olla luulonne tosia-kin, vaan on sentään törkeätä syyttää minua.

LIISA

Mutta sinähän olet hänen kanssaan jo kauan seurustellut, kuten tunnustitkin.

KALLE

kuten edellä.

Sen kyllä tunnustan, vaan silti ei ole sanottu, ettei joku toinen olisi voinut hänen kanssaan seurustella. — Olinhan minä täältä äsken kaksi kuukautta poissa. Ja hänen kanssaan onkin ollut toinen, vaan niin pitkälle en olisi uskonut heidän menevän.

LIISA.

Ken se joku toinen on ollut?

KALLE.

Urki kaupungilta!

Sitäpaitsi, minä en ensinkään häpeä kertoa kohtaauksiani Ainon tai muiden kera. Pari päivää sitte kysyin Ainoa kokonaan omakseni, vaan meni yritykseni hukkaan. Jokin aika sitte hän suorastaan tarjoutui, mutta silloin olin miä pirullisella tuulella ja tein hänen innostuksestaan pilkkaa.

LIISA.

Niinkö! No, onhan sulla seikkailuita sellaisia, etten olisi toisten kertomina uskonut.

KALLE.

Ja sinä tietysti ihmisten tavalliseen tapaan lasket minut entistäni alemmas ne kerrottuani, vaikka päinvastoin pitäisi kunnioittaa ihmistä, joka kurjaa kuonaa ei sisällään säilytä, vaan ulos purkaa —! No niin, Aino kuuluu tulevan.

LIISA

nousee.

Täytyykö minun poistua?

KALLE.

Ei liene heti. Huomannet, milloin alat olla häiriöksi.
Äänettömyys. Liisa istuu.

AINO

tulee.

Iltaa. Aivanko te täällä istutte vaiti?

LIISA.

Kyllä olemme jutelleet —

KALLE.

Paljonkin! — Istu.

AINO

istuu.

Paljonkin. No, eihän minun tähteni tarvitse vajeta.

Ottaa kirjan, jota Kalle luki.

Mikä kirja? Ah, tämäkö, Andrejevin kertomuksia! Oletko jo tämän lukenut, Kalle?

KALLE.

Olen.

AINO.

Tämänkö myös, nimeltä »Horna»?

KALLE.

Olen lukenut kaikki ja »Hornan» kahteen kertaan.

AINO.

Se on kauhea kertomus. Minua ihan värisytti sitä lukiesani.

KALLE

naurahtaa.

Ihana kertomus! Minä luin heti loppuun päästyäni sen uudelleen. Kertomuksen lopussa nielee Horna nuoren hienomielisen miehen. Mainiota! Minua ei ainakaan Horna niele. Minä nyt ymmärrän.

AINO.

Sinun tavallisia käsitteitäsi!

LIISA

itseksään.

Onpa ne ihmiset pöhköjä, kun eivät tuon vertaa näe! Hänen tilansa huomaa aivan hyvin.

Nousee. Ääneen.

Minä menen pukeutumaan, aijon lähteä ulos tänä iltana.

Poistuu.

AINO.

Näytät kovin omituiselta tänä iltana, Kalle.

KALLE.

Minulla siihen lienee syytä.

Painolla.

Minkä perusteella sinä luulet olevasi oikeutettu minun kanssani ilveilemään?

AINO.

Miten sanoit? Ilveilemään!

KALLE.

Sinä luulet voivasi minua pettää?

AINO.

En käsitä puhettasi. Mitä tarkoitat?

KALLE.

Niin, että minkätähden tulet yhä edelleen minun luokseni?

AINO.

Siinä kysymys! Miksikäs minä tätä tapaa nyt sitte olisin muuttanut.

KALLE.

Häpeisit hieman! Miksi teeskennellä, kun et kuitenkaan minulle mitään ole, tai minä sinulle, aijoin sanoa?

AINO.

Enkö! No sehän on sinun asiasi nostaa ja laskea arvoani omissa silmissäsi.

KALLE.

Korjasinhan minä: tai minä sinulle!

AINO.

Voi, sinä olet minulle niin paljo —!

KALLE.

Joku on ollut sentään enempi.

AINO

nousee äkkiä. Itsekseen.

Mitä! Tietääkö hän? Herra taivainen, tietääkö hän!

Ääneen.

Mitä sinä tarkoitat? Kalle, mitä tarkoitat?!

KALLE.

Että sinä olet ollut suhteissa ja läheisissä suhteissa jonkun toisen miehen kanssa.

AINO.

Kenen kanssa, sano!

KALLE.

Itse tiedät. Tai tiedän kyllä minäkin, vaan turhaan tuon mainitsisin. — Niin, ja entäs sen suhteen seuraukset?

AINO.

Epätoivossa. Itsekseen.

Senkin hän tuntuu tietävän! Taivas, minä olen hukassa!

KALLE.

Ne seuraukset sinä kai parhaiten tunnet; ja ei sinun niitä kertoa tarvitse, vaan saisit sen selittää, miksi yrität ilveillä minun kustannuksellani.

AINO.

Minä en kerro, en selitä. En yritä ilveillä, sinä olet erehtynyt.

KALLE.

Sinä olet erehtynyt miehen suhteen: joku toinen voi olla sopiva ilveilys esine, minä olen liiaksi hyvä. Luuletko, etten minä huomaa? Minä ymmärrän sinun tarkoituksesi äärettömän hyvin.

AINO.

Älä puhu! Ei: puhu, puhu sentään.

KALLE.

Minä muistan ajat viime kevään. Kun lähdin matkalle, oli sinun hyvästijättösi ylen kiihkeät, vaikka siihen saakka olimme olleet kuin kaksi vierasta konsanaan. Ja sitte sinä kirjoitit rakkaita kirjeitä minulle ja tänne palattuani sinun innostuksesi oli rajaton. Muistathan sinä, kun heitit kätesi kaulalleni ja itkit. Mutta minä olin ivallinen ja kylmä — jumalan kiitos!

AINO

pidättää itkua.

Niin, ivallinen sinä olit ja kylmä —! Oi, minä olen onneton!

KALLE.

Sattumalta olin kylmä, mutta se sattuma minut pelasti.

AINO.

Pelasti! Mistä?

KALLE.

Joutumasta isäksi toisen miehen lapselle.

AINO

kauhistuena.

Sinä olet hirveä! Sinä ihan minut murskaat. — Kerro, puhu nyt kaikki yhtä menoa.

KALLE.

Puhun käskemättäkin. Sinä pidit minua loitolla, kuitenkin pois viskaamatta, ja tilaisuuden tullen myönnylit toiselle. Miksi et kehoittanut eli laskenut minua (m)il teilleni? Siksi, että ajattelit pitää minua tarpeellisena hätävarana, huomaamatta, että minä olen liiaksi v isas mies pettää.

Nyt meidän tiemme tulevat eroamaan.

AINO

itkee.

Jotain voisin selittääkin, vaan en osaa nyt, ja se on kai turhaa. Mutta sinua minä kuitenkin rakastan ja sinä voisit ajatella surkeutta, mihin minä joudun tästä edes.

KALLE.

Olet ansainnut surkeutesi.

AINO.

Neuvon, että katsoisit mennessäsi kaupungin hämärä-

paikoilla eräänlaisten naisten seuraan, ettet minun pariini sattuisi. Sanoithan sellaisia joskus tarvitsevasi. —

KALLE.

Sinun poistyöntävä tylyytesi minut sellaiseen opetti. Nyt lienee jo asiamme selvät.

Ojentaa kätensä. Vetää takaisin.

Ai, olin sanoa hyvästi; vaan minä voin lähteä sinua saatamaankin.

AINO.

Mihin?

KALLE.

En voi tietää.

AINO.

En tiedä vielä varmasti itsekään mihin. On kaksi tietä valittavana, vaan kumpaa käytän, en ole ehtinyt päättää. Tänä yönä päätän.

KALLE.

Sinulla on vapaus valita, minkä haluat, mennä minne mielit.

Kulkee ovelle.

Odota hetkinen, minulla on täällä pientä toimitettavaa.

Poistuu.

AINO

ksin. Vaipuu itkemään.

Kaikki on mennyttä, kaikki, kaikki! Viimeinenkin toivon hitunen onnestani on tyhjiin haipunut. Ja se on minun syyni. Ah, se on minun oma syyni! Silloin — ker-

ran, ei minun olisi pitänyt antaa niin suurta valtaa tunteil-
leni. Ah, niin —

LIISA

Itkee. Seisahtuu ovelle. Itsekseen.

Hän itkee. Merkillistä, minä en voi tätä juttua käsittää!

Ääneen.

Mihin Kalle on mennyt?

AINO

hätkähtää, vasta huomaten Liisan.

Sinne, johonkin. Hänellä on jotain toimitettavaa. —
Etkö sinä ulos mennytkään?

LIISA.

Olin vasta pukeutumassa. Aijotko sinä lähteä?

AINO.

Pitäisi lähteä Kallen kera; hän käski odottamaan.

LIISA

ivalla.

Vai käski, että käskikö!

AINO.

Käski. Ja tämä on viimeinen kertamme.

LIISA.

Niinkö!?

AINO.

Niin, meidän asianme ovat kokonaan pilalla ja sekasin.
Meidän suhteemme sotkeutuivat, tiemme eroavat —

LIISA

itseksseen.

Ja tuollaista kehtaa kertoa! Täytyy lähteä, ettei tarvitse ruveta ikäviä tarinoita kuuntelemaan.

Ääneen.

Minä siis lähden. Hyvästi.

Poistuu. Palaa tuokion kuluttua.

Ei tuolla Kallea ollut toisessakaan huoneessa.

AINO.

Eikö! Mihin hän sitte pujahti?

LIISA

ivalla.

Taisi tosiaankin poika pujahtaa! Minä luulen —.

AINO.

Olisiko hän minua pettänyt? Ja miksi nyt juuri viimeisellä kerralla, kun tähän asti on ollut erittäin rehellinen!

LIISA

kuten edellä.

Minä luulen, että taisi poika pujahtaa.

AINO.

Mitä nyt teen? Tietysti lähden yksin, vaan voisitko,

Liisa, antaa minulle paperia ja kynää? Minä hieman kirjoitan.

LIISA

asettaa pyydetyt pöydälle.

Tässä.

AINO.

Kiitos.

Kirjoittaa. Käärii paperin kirjeeksi, laskien pöydälle.

Tietysti hän tämän tästä löytää, kun kotiin tulee. Nyt ehkä lähdemme.

LIISA.

Hänellekö kirjoitit. Niin, kyllä hän heti huomaa. Lähdemme.

Poistuvat. Hetken hiljaista.

KALLE

tulee. Hämmästy.

Huone tyhjänä! Mitä tämä tahtoo sanoa? Mihin Aino on poistunut?

Hakee ympäri huonetta.

Mihin hän nyt tällä ajalla ennätti kadota!

Huomaa kirjeen.

Kas, kirjelappu, minulle. Ja häneltä.

Lukee.

— — »Sinulle, Kalle. — Siis sanon hyvästäni täten viimeisen kerran. Miksi minua petit, kun lupasit lähteä kanssani ja poistuitkin? Tästä välittämättä rakastan sinua suoran rehellisyytesi tähden, jota olet aina osoittanut, vaikk'en ole osannut itse olla samaa. Älä ole minulle vihainen — — »

Keskeyttää lukunsa.

Kuinka! Hän on luullut minun tahtoneen pettää. Tämähän on kurjaa!

Lukee edelleen.

— — »Ennätin päättää jo, mihin menen. Valittavanani oli lyhyt kuolema koskessa tai katu. Minä valitsin kadun. Se on kuolemaa siellä myöskin ja hirveää lisäksi ja pitkäkallista. Mutta, niin — kyllä käsität. Voi hyvin, toivoo onneton — Aino.»

Rutistaa paperin.

Tämä on vallan kurjaa. Näinkö sen nyt piti päättyä! Olisin vielä tahtonut hänelle puhellakin.

Ilkeintä on sentään pettää tahtomattaan. Hän luulee minun halunneen itseään pettää ja minä vain ulkona pistäydin. Kurjan ilkeätä!

Vaipuu masentuneena istumaan.

»Onneton», kirjoitti hän. Löytyy kaksikin onnetonta, — kaksi onnetonta ihmistä — —

ESIRIPPU.

Työväen näytelmäkirjastoa

on ilmestynyt:

- N:o 1. PIRU VAALIURNASSA. 1-näyt. huvinäyt. Nykyaikainen tapaus. Henkilöt: 12 miestä. Sivuja 56.
- N:o 2. KUVERNÖÖRIN TYTÄR. 1-näyt. huvinäyt. Henkilöt: 2 naista, 8 miestä. Tapahtuu routavuosina. Sivuja 36.
- N:o 3. POLIISI NAITTAJANA. 1-näyt. huvinäyt. Henkilöt: 3 naista, 6 miestä. Tapahtuu pienessä kaupungissa nykyaikana. Sivuja 64.
- N:o 4. SUURPÄIVÄIN AATTONA. Kirja loppuunmyyty.
- N:o 5. VAROKAA POMMIA! 1-näyt. huvinäyt. Henkilöt: 10 miestä. Tapahtuma-aika ja -paikka sama kuin n:o 3:ssa. Sivuja 36.
- N:o 6. TAKAISIN TAISTELUN TUOKSINAAN. 2-näyt. kuvaus työväen elämästä. Henkilöt: 1 nainen, 6 miestä. Tapahtuu tehdaspaikassa nykyaikana. Sivuja 32.
- N:o 7. RIEMUJUHLA. 1-näytöksinen. Tapahtuu nykyaikana. Henkilöt: 1 nainen, 6 miestä. Sivuja 36.
- N:o 8. PASTORIN KANSLIASSA. (2:n painos.) 1-näytöksinen. Tapaus Savossa. Henkilöt: 5 naista, 3 miestä. Sivuja 20.
- N:o 9. UNELMIA. (2:n painos.) 2-näytöksinen. Henkilöt: 3 naista, 4 miestä. Sivuja 101.
- N:o 10. VAINOA. 1-näyt. kuvaus maalaiselämästä. Henkilöt: 4 naista, 2 miestä. Sivuja 32.
- N:o 11. KEVÄTJUHLA. (2:n painos.) 3-näyt. kuvaus poliisivaltioista. Henkilöt: 3 naista, 5 miestä. Sivuja 44.
- N:o 12. TUHLAAJAPOIKA. 1-näyt. kuvaus maaseudulta nykyaikana. Henkilöt: 2 naista, 3 miestä. Sivuja 46.
- N:o 13. LASTEN JA IMEVÄISTEN SUUSTA. 3-osainen vuoropuhelu. Sivuja 16.
- N:o 14. JÄRJESTELMÄN KAHLEISSA. 2-näyt. näytelmä, 3 kuvaelm. Henkilöt: 3 naista, 9 miestä. Sivuja 77.
- N:o 15. LAIN JA OIKEUDEN NIMESSÄ. 2-näyt. näytelmä. Henkilöt: 2 naista, 7 miestä. Sivuja 64.
- N:o 16. SUUTALO. 1-näyt. ilveily. Henkilöt: 3 naista, 5 miestä. Sivuja 32.
- N:o 17. PIRUN KIRKKO. 3 näytöstä, 4 kuvaelmaa. Henkilöt: 1 nainen, 6 miestä. Sivuja 73.

- N:o 18. OMANTUNNON MATO. 3 näyt., 4 kuvaelmaa. Henkilöt: 3 naista, 5 miestä. Vaihtoeht. 4 naista, 8 miestä. Sivuja 93.
- N:o 19. KAPINA. 3-näyt. Henkilöt: 4 naista, 10 miestä. Sivuja 77.
- N:o 20. NAISRITARIN SEIKKAILU. 1-näyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 2 naista, 3 miestä. Sivuja 46.
- N:o 21. KAUNIS MYLLYTYTÖ. (2:n painos.) 1-näyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 1 nainen, 3 miestä. Sivuja 27.
- N:o 22. HAUSKA YLLÄTYS. 1-näyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 3 naista, 4 miestä. Sivuja 47.
- N:o 23. KIRKON KUKKASET. 2-näyt. kansannäytelmä. Henkilöt: 2 naista, 7 miestä. Sivuja 28.
- N:o 42. KOMEETTA. 1-nyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 1 nainen, 5 miesä. Sivuja 38.
- N:o 25. HYLJÄTYT. 1-näyt. kansannäytelmä. Henkilöt: 4 naista, 6 miestä. Sivuja 19.
- N:o 26. KIHLAUS TULIAISTANSSI-ILTANA. 1-näytöksinen. Henkilöt: 2 naista, 4 miestä. Sivuja 28.
- N:o 27. PIMEÄSSÄ. 1-näyt. uninäytelmä. Henkilöt: 2 naista, 10 miestä. Sivuja 28.
- N:o 28. ÄITIÄ ODOTELLESSA. 1-näyt. nuorisonäytelmä. Henkilöt: 4 lasta, 1 mies. Sivuja 12.
- N:o 29. ELLIN KOSIJAT. 1-näyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 2 naista, 2 miestä. Sivuja 16.
- N:o 30. ONNETON PÄIVÄ. 1-näyt. näytelmä. Henkilöt: 3 naista, 2 miestä. Sivuja 16.
- N:o 31. VUOSIEN KULUTTUA. 1-näyt. näytelmä. Henkilöt: 2 naista, 2 miestä. Sivuja 20.
- N:o 32. BILEAMIN AASI. Pääsiäiskomedia. Mukaelma 1 näytöks. Henkilöt: 1 nainen, 4 miestä. Sivuja 26.
- N:o 33. METSIEN MIES. 3 näytöstä. Henkilöt: 2 naista, 5 miestä. Sivuja 40.
- N:o 34. KIUSALLINEN OPPILAS. 1-näyt. ilveily. Henkilöt: 1 nainen, 3 miestä. Sivuja 20.
- N:o 35. PETTYNEITÄ. 1-näyt. näytelmä. Henkilöt: 4 naista, 5 miestä, 1 lapsi. Sivuja 24.
- N:o 36. KORPIKYLÄN TARU. 2-näyt. näytelmä. Henkilöt: 3 naista, 4 miestä. Sivuja 52.
- N:o 37. PETOSTA. 1-näyt. murhenäytelmä. Henkilöt: 1 nainen, 5 miestä. Sivuja 49.
- N:o 38. PALOKUNNAN PARHAAT. 1-näyt. pila. Henkilöt: 2 naista, 5 miestä. Sivuja 32.
- N:o 39. ISÄ. 3-näytöksinen murhenäytelmä. Henkilöt: 3 naista, 5 miestä. Sivuja 132. (Loppuunmyyty.)

- N:o 40. JEPPE NILONPOIKA. 5-näyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 2 naista, 20 miestä. Sivuja 103. (Loppuunmyyty.)
- N:o 41. VANHA KOTI. 3-näyt. näytelmä. Henkilöt: 4 naista, 6 miestä. Sivuja 148. (Loppuunmyyty.)
- N:o 42. ILOITSE MORSIAN. 1-näytöksinen. Henkilöt: 2 naista, 3 miestä. Sivuja 42.
- N:o 43. RAKKAUDEN RISTIAALOKOSSA. 1-näytöksinen. Henkilöt: 6 naista, 4 miestä. Sivuja 36.
- N:o 44. RUSTHOLLARIN ROMAHDUS. 1-näyt. näytelmä. Henkilöt: 3 naista, 2 miestä. Sivuja 34.
- N:o 45. HETKEN HUUMETTA. 1-näyt. työn. näytelmä. Tapahtuu suurlakon jälk. aikana. Henkilöt: 1 nainen, 3 miestä. Sivuja 28.
- N:o 46. VIIMEINEN RUUSU. 5-näyt. näytelmä. Henkilöt: 6 naista, 9 miestä. Sivuja 80.
- N:o 47. VIINAN ORJA. 1-näyt. näytelmä. Henkilöt: 3 naista, 4 miestä. Sivuja 40.
- N:o 48. HELLI HALUAA MIEHEN. 2-näyt. ilveily. Henkilöt: 3 naista, 4 miestä, 1 poika. Sivuja 40.
- N:o 49. SALOMONIN TUOMIO. 1-näyt. näytelmä. Henkilöt: 5 naista, 10 miestä. Sivuja 45.
- N:o 50. TANHUNPÄÄN KESÄVIERAAT. 1-näyt. pila. Henkilöt: 4 naista, 3 miestä. Sivuja 39.
- N:o 51. VALKONEN VARIS. 1-näyt. leikittely. Henkilöt: 2 naista, 3 miestä. Sivuja 40.
- N:o 52. MIKSI SAARA NAUROI. 3-näyt. huvinäytelmä. Henkilöt: 4 naista, 2 miestä. Sivuja 77.
- N:o 53. LAINKIERTÄJÄT. 2-näyt. näytelmä. Henkilöt: 2 naista, 5 miestä. Sivuja 40.
- N:o 54. ETUVARTIOTAISTELU. 3-näyt. näytelmä. Henkilöt: 3 naista, 9 miestä ja joukko lisäväkeä.

Työväen huviohjelmisto.

- N:o 1. OHJELMARUNOJA, toimittanut *Lauri Letonmäki*.
- N:o 2. SATIIRI-ESITELMÄ, kirj. *Kaarlo Uskela*.
- N:o 3. KESANNOITA, 21 kpl. lausuttavia runoja, kirj. *Viljo Valavuori*.
- N:o 4. OHJELMA-RUNOJA, 2:n vihko, toimittanut *Lauri Letonmäki*.

Hinta 1: 50.